

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Dukesa a členov JUDr. Juraja Semana, JUDr. Jany Zemaníkovej, JUDr. Margity Fridovej a JUDr. Anny Markovej, v právnej veci žalobcu **Ing. M.O., bývauceho v B.**, E.X., zastúpeného P.c., s.r.o., B., Ž.X., proti žalovaným **1/ T. B., a.s., Z.X., 2/ Ing. T.V., bývajúcemu v B.**, S.X., oboch zastúpených JUDr. E.L., advokátkou, B., K.X., **3/ Ing. M.H., bývajúcemu v B.**, J.X. zastúpeného JUDr. J.P., advokátom, B., P.X., **4/ Ing. J.B., bývajúcemu v B.**, D.X., **5/ JUDr. P.Š., bývajúcemu v K.**, K.X., **6/ Ing. P.D., bývajúcemu v K.**, S.B.X., zastúpeného JUDr. J.B., advokátom, K., P.X., o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, určenie neplatnosti prevodu akcií a vydanie akcií, ktorá sa viedla na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 34 Cb 76/99, na dovolanie žalovaných **1/, 2/, 3/, 5/ a 6/**, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2006, č. k. 6 Obo 93/2004–245, v znení opravného uznesenia z 11. decembra 2006, č. k. 6 Obo 93/2004–286, takto

r o z h o d o l :

Napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k žalovaným **1/, 2/, 5/ a 6/ z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie žalovaného **3/ o d m i e t a .**

Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28.8.2003, č. k. 34 Cb 76/99–187 vyhovel žalobe a určil, že mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného 1/, konané 15.6.1999 a všetky rozhodnutia na ňom prijaté, prevod akcií žalovaného 1/, patriacich žalobcovi, zo žalovaného 2/ na žalovaného 6/ a prevod zo žalovaného 6/ na žalovaného 5/, sú neplatné. Určil tiež, že vlastníkom sporných akcií je žalobca a žalovaní 1/ a 6/ sú povinní vydať solidárne žalobcovi 122 akcií žalovaného 1/ a zaplatiť mu 43 516 Sk náhrady trov konania.

Proti rozsudku podali odvolanie všetci žalovaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval o odvolaní, uznesením z 30.3.2006 č. k. 6 Obo 93/2004–245, v znení opravného uznesenia z 11.12.2006 č. k. 6 Obo 93/2004–286, odvolania odmietol.

Odvolania žalovaných 1/ a 2/ odmietol s odôvodnením, že podali odvolanie, v ktorom uviedli, že podávajú rámcové odvolanie proti všetkým častiam výroku rozsudku a dôvody budú uvedené dodatočne. Odvolanie doplnili až podaním zo 16.12.2003, ktoré bolo súdu doručené po uplynutí odvolacej lehoty. Keďže v odvolaní neuviedli žiadne konkrétne dôvody a dôvody, ktoré uviedli po uplynutí odvolacej lehoty, nebolo možné akceptovať, odvolanie, ktoré nemalo náležitosti podľa § 205 ods. 1, ods. 2 O.s.p., odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p.

Odvolania žalovaných 3/, 4/, 5/ a 6/ odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ako neskoro podané. Vo všetkých prípadoch vychádzal z doručenia rozhodnutia súdu prvého stupňa uložením podľa § 47 ods. 2 O.s.p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/, 2/, 3/, 5/ a 6/. Žiadali uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania videli v tom, že odvolací súd odmietol ich odvolanie, hoci preto neboli splnené podmienky. Odmietnutím odvolania im bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania. Žalovaní 1/ a 2/ v dovolaní uviedli, že odvolanie malo všetky zákonom predpísané náležitosti, preto nebol dôvod ho odmietnuť. Ostatní žalovaní uvádzali, že v čase doručovania sa nezdržovali v mieste doručovania, preto nie je možné zásielku s rozhodnutím súdu prvého stupňa považovať za doručenú uložením na pošte. Počítajúc lehotu od skutočného prevzatia zásielky, bolo odvolanie podané včas.

Žalobca sa k dovolaniam nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že dovolania žalovaných 1/, 2/, 5/ a 6/ sú opodstatnené.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods.1 O.s.p.).

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní, ktoré bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. Jednou z takýchto väd je i skutočnosť, že postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ktorej sa žalovaní dovolávajú. Pod odňatím možnosťou pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Takým nesprávnym postupom je aj odmietnutie odvolania, ak pre odmietnutie neboli splnené podmienky.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v čom sa vidí nesprávnosť tohto rozhodnutia alebo postupu súdu a čoho sa odvolateľ domáha. Žalovaní 1/ a 2/ spoločne podali proti rozsudku súdu prvého stupňa včas odvolanie.

V odvolaní uviedli, že ho podávajú z dôvodov uvedených v § 205 ods. 1 písm. a/ až f/ O.s.p. V ďalšom texte, hoci jednotlivé odvolacie dôvody nepriradujú k príslušným písmenám § 205 ods. 1, uvádzajú, že súhrnné skutkové zistenie robí rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľným, čím je konanie postihnuté inou vadou, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, lebo nevykonal nimi navrhnuté dôkazy, ktoré by podstatne zmenili náhľad na objektívny skutkový stav (nevypočul nimi navrhnutých svedkov a neboznámil sa s relevantnými dokladmi), nekriticky prevzal účelové tvrdenia žalobcov a nebral do úvahy tvrdenia žalovaných, čím dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré od začiatku smeruje k zamietnutiu žaloby.

I keď sami žalovaní označili odvolanie za stručné, s tým že ho podrobnejšie odôvodnia do 20 dní (čo napokon urobili, i keď nie v sľúbenej lehote), má odvolanie všetky náležitosti stanovené v § 205 ods. 1 O.s.p. Ustanovenie § 205 ods. 3 nevyklučuje, aby dovolateľ dovolanie mohol doplniť aj po uplynutí odvolacej lehoty. Toto ustanovenie vylučuje, aby sa po uplynutí odvolacej lehoty rozširoval rozsah, v akom sa rozsudok napadá a uvádzali nové odvolacie dôvody, nevyklučuje však, aby sa odvolanie, ktoré má predpísané náležitosti, neskôr podrobnejšie skutkovo doplnilo, prípadne, aby sa rozviedla jeho právna argumentácia.

Ak odvolanie nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1, je to dôvod na odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p. Odmietnutie dovolania z uvedeného dôvodu je však možné len, ak postupom podľa § 43 v spojení s § 209 O.s.p. (v znení účinnom v čase podania odvolania a s určitými modifikáciami v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. i v neskoršom znení) vady odvolania neboli odstránené.

Ak odvolací súd rozhodol o odmietnutí odvolania pre nesplnenie zákonných podmienok upravujúcich náležitosti podaného odvolania, hoci odvolanie v skutočnosti nemalo nedostatky brániace pokračovaniu v konaní o ňom, navyše bez dodržania predpísaného postupu na odstránenie väd odvolania, odňal žalovaným 1/ a 2/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2, § 201 a § 212 a nasl. O.s.p. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 1 O.s.p. uznesenie odvolacieho súdu vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Za dôvodné považoval dovolací súd aj dovolanie žalovaných 5/ a 6/.

Ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručovania zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane aj nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel (§ 47 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému 5/ JUDr. J.Š. bol rozsudok súdu prvého stupňa doručovaný 1.10.2003. Podľa v spise založenej doručeny zásielka mu v uvedený deň nebola doručená, preto mu po zanechaní oznámenia, že sa zásielka bude doručovať nasledujúci deň, sa zásielka doručovala 2.10.2003. Z rovnakého dôvodu bol aj druhý pokus o doručenie bezvýsledný, preto bola zásielka v rovnaký deň uložená na pošte, o čom bol zanechaný oznam. Žalovaný zásielku skutočne prevzal na pošte 18.10.2003. Odvolací súd považoval tretí deň po uložení – 5.10.2003, za deň doručenia rozsudku a odvolanie, ktoré bolo podané 3.11.2003 na poštu (nie 30. 11.2003, ako uvádza v uznesení odvolací súd), za podané po uplynutí 15- dňovej zákonnej lehoty.

Podmienkou, aby bolo možné považovať uložení zásielku za doručení podľa § 47 ods. 2 O.s.p. je, že sa adresát v čase doručovania zdržuje v mieste doručovania. Žalovaný 5/ už v odvolaní uvádzal, že zásielka mu bola doručená 18.10.2007 a v lehote na podanie odvolania bol v zahraničí. Opakuje to aj v dovolaní, ku ktorému pripojil kópiu cestovného lístka, z ktorého vyplýva, že 25.9.2003 cestoval z K. do M., odkiaľ cestoval späť 17.10.2003. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia nepresne interpretuje obsah odvolania žalobcu a dospieva k záveru, že z neho vyplýva, že sa v čase doručovania v mieste doručovania zdržiaval. Žalobca v odvolaní uvádza, že v čase na podanie odvolania bol v zahraničí, kde bol na pracovnej ceste a „aj teraz sa vrátil zo zahraničia, kde bol od 22.10.2003 do 30.10.2003 na návšteve dcér“. Žalovaný teda v odvolaní tvrdí, že v rozhodujúcom

období bol v zahraničí dvakrát. Prvýkrát v čase na podanie odvolania (presné dátumy v odvolaní neuvádza, uviedol ich až v dovolaní) a druhýkrát už po prevzatí rozhodnutia, od 22.10.2003 do 30.10.2003. Druhú zahraničnú cestu v odvolaní uvádza zjavne len na zdôvodnenie, prečo podáva tzv. bianco odvolanie, ktoré v krátkej lehote doplní (čo skutočne urobil). Znamená, to, že v čase doručovania rozhodnutia sa žalovaný v mieste doručovania nezdržiaval. Rozhodnutie preto nemožno považovať za doručené 5.10.2003, ale až dňom jeho skutočného prevzatia, teda 18.10.2003.

Obdobná je situácia u žalovaného 6/ Ing. P.D. Aj jemu bola zásielka s rozsudkom doručovaná 1.10.2003 a opakovane 2.10.2003, kedy mu bola uložená na pošte, kde ju 21.10.2003 prevzal. Odvolanie podal na poštu 22.10.2003. Žalovaný v dovolaní uvádza, že v čase od 17.9.2003 do 18.10.2003 bol spolu s manželkou a maloletou dcérou P. na C. Ako dôkaz predložil kópiu cestovného pasu maloletej. Podľa potvrdení v pase, maloletá priletela na C. 17.9.2003 a C. opustila 18.10.2003. Maloletá štvorročná P. nepochybne nebola na C. sama. Z fotokópie cestovného pasu žalovaného vyplýva, že mu bol vydaný 14.4.2005. Podľa žalovaného starý cestovný pas, v ktorom boli záznamy o jeho príchode a odchode z C., odovzdal pri vystavení nového pasu cudzineckej polícii, kde bol skartovaný. Vzhľadom na uvedené dovolací súd nemal dôvod pochybovať o tvrdení žalovaného, že sa v čase doručovania nezdržiaval v mieste trvalého bydliska (mieste doručenia). Ani u neho neboli splnené podmienky pre náhradné doručenie podľa § 47 ods. 2 O.s.p. Za doručenie rozsudku súdu prvého stupňa preto nie je možné považovať tretí deň po uložení zásielky, ale až deň skutočného prevzatia, teda 21.10.2003.

Odvolací súd odmietnutím odvolaní ako neskoro podaných, hoci boli podané včas, odňal žalovaným 5/ a 6/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2, § 201 a § 212 a nasl. O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 243b ods. 1 O.s.p. uznesenie odvolacieho súdu aj vo vzťahu k žalovaným 5/ a 6/ zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovanému 3/ Ing. M.H. bola zásielka s rozsudkom doručovaná na adresu trvalého bydliska 30.9.2003. Podľa doručenyky pri doručovaní nebol zastihnutý, preto mu bola nechaná výzva o opakované doručenie na 1.10.2003. Ani druhý pokus

o doručenie nebol úspešný, preto mu bola zásielka 1.10.2003 uložená na pošte. Zásielku prevzal osobne na pošte 18.10.2003, čo potvrdil svojím podpisom. Odvolací súd považoval tretí deň po uložení – 4.10.2003, za deň doručenia rozsudku a odvolanie, ktoré bolo podané 31.10.2003 na poštu, za podané po uplynutí 15- dňovej zákonnej lehoty. Skutočné prevzatie zásielky 18.10.2003 už nemalo vplyv na plynutie lehoty, v ktorej bolo treba odvolanie podať.

Žalovaný 3/ v dovolaní uviedol, že v čase doručovania sa v mieste doručenia nezdržiaval. Doručeniu sa nevyhýbal. Bol v cudzine, a keď sa vrátil a dozvedel o doručovaní zásielky, prevzal ju na pošte 18.10.2003. Nebola splnená podmienka stanovená v § 47 ods. 2 O.s.p., aby sa adresát v mieste doručovania zdržiaval, preto nie je možné zásielku považovať za doručenu tretím dňom po uložení. V dovolaní okrem uvedeného všeobecného tvrdenia neuviedol žiadne skutkové údaje. Neuviedol ani len, kde sa v cudzine zdržiaval, ani odkedy a ako dlho tam bol. Nepredložil ani neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by jeho tvrdenie, že sa v mieste doručovania nezdržiaval, preukázali. Dovolací súd ho preto vyzval, aby dovolanie doplnil a uviedol, kde sa v čase doručovania zdržiaval, aj s bližším časovým údajom odkedy dokedy. Na doplnenie dovolania mu stanovil lehotu do 30.11.2007. Výzva bola doručená jeho právnomu zástupcovi 8.11.2007, do dňa rozhodnutia o dovolaní však na ňu nereagoval.

Za tejto situácie dovolací súd vychádzajúc, rovnako ako súd odvolací, z dokladu o doručení (doručenky) založeného v spise, považoval podmienky pre účinné doručenie zásielky s rozsudkom súdu prvého stupňa uložením podľa § 47 ods. 2 O.s.p. za splnené. Za deň doručenia považoval 4.10.2003. Posledným dňom pätnásťdňovej lehoty na podanie odvolania bol 20.10.2003 (19. október bola nedeľa).

Žalovaný 3/ podal odvolanie na poštu 31.10.2003, teda zjavne po uplynutí uvedenej lehoty. Odvolací súd rozhodol správne, ak odvolanie ako oneskorene podané odmietol. Postupom odvolacieho súdu žalovanému možnosť konať pred súdom nebola odňatá. Z uvedených dôvodov v konaní vo vzťahu k nemu nedošlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd nezistil žiadne iné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa ďalších ustanovení

§ 237 O.s.p. Dovolanie žalovaného 3/ preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s ustanovením 243b ods. 4 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

Žalobca mal vo vzťahu k žalovanému 3/ v dovolacom konaní úspech, má preto podľa § 243b ods. 4 v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. V dovolacom konaní mu však trovy nevznikli, preto mu dovolací súd náhradu trov nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 31. januára 2008

JUDr. Peter Dukes , v. r.
predseda senátu